

[Henry Christensen.]

nogle steder i regeringspressen har været en del surhed, og at der også enkelte steder er gjort forsøg på en slags mistænkeliggørelse. Det forstår jeg egentlig ikke rigtigt. Alle ved jo, at spørgsmålet om at give erstatning for det tab, som selve den urimelige pristalsordning — som man burde have rettet — havde givet de gamle, var blevet akut. Regeringen kom med et forslag, som ikke alene tog sigte på den akutte situation, men som også måtte ses som et forsøg på at nå til en realitetsbehandling af vore gamles problemer. Folketingets standpunkt her måtte da være enten at sige, at man kun ville foretage en absolut nødvendig ajourføring af de satser, som lå til grund for det akut opståede problem, og udskyde det andet til behandling på senere tidspunkter, eller også — hvis regeringen fastholdt ønsket om en realitetsbehandling — føle sig ikke alene berettiget, men også forpligtet til at deltage i en sådan realitetsbehandling ud fra de synspunkter, som var gældende i de forskellige grupper i det høje ting.

Derfor er jeg ikke meget for det surmuleri, der har vist sig, fordi vi har søgt at gennemføre de principielle synspunkter, vi har og har haft gennem lang tid. Jeg har set, at der også fra andet hold — også i enkelte venstreblade — har gjort sig en anden indstilling gældende end den, venstre har givet udtryk for. Det er måske ikke uforståeligt, at der kan herske forskellige opfattelser, men jeg vil gerne her understrege, at det ville da være et mærkeligt venstreparti, der gennem mange år havde arbejdet for at få realiseret principielle synspunkter, og som så på et tidspunkt, da der var mulighed for at opnå et resultat, afstod derfra. Så kunne man med rette have bebrejdet venstre noget. Jeg mener derfor, det er rimeligt, at vi har forsøgt at øve den indflydelse, vi har, og jeg er tilfreds med, at vi, selv om det en overgang måske kneb lidt for de to små regeringspartier, sluttelig nåede til en enig indstilling om gennemførelse af forbedrede vilkår for vore ældre medborgere.

Jeg sagde ved første behandling og vil gerne understrege det på ny, at jeg tror, det er af betydning, at vi her i Danmark gennem en menneskealder har kunnet opretholde en bred tilslutning i det danske folk og det danske folketing, når det drejede sig

om at sikre vore ældre medborgere. Det tror jeg er væsentligt og vigtigt. Det har vi altså kunnet på ny, og det glæder mit parti såre.

Asger Jensen: Det lykkedes altså for os i udvalget at få regeringspartierne med til at rette den gamle uretfærdighed med hensyn til zonegrænserne fuldt ud. Man har vel lov at sige, at regeringspartierne var noget ubeslutsomme. Regeringens forslag gik som bekendt ud på en delvis udjævning af zonegrænserne, og det opretholdt stadig det princip, at der skulle være forskel på folke- og invalidepensionerne i hovedstadsområdet og i det øvrige land. En sådan klassificering har man med bemærkelsesværdig tålmod fundet sig i, men da spørgsmålet nu i denne korte samling blev rejst af regeringen, måtte oppositionen med rimelighed kunne forlange, at det blev løst til bunds. Jeg er klar over, at dette problem ikke kan løses uden penge, men det kan efter min opfattelse ikke motivere, at denne uretfærdighed skulle bestå til evig tid; og jeg vil gerne minde om, at det kun er vore modstandere, der siger om os, at vi vil spare på de egentlige sociale ydelser.

Det konservative standpunkt er, at den almindelige velstandsstigning i samfundet har bevirket, at der nu er områder, hvor man ikke mere kan tale om at der er et socialt behov. Jeg kan således henvise til den tilslutning, vi har fået til vort syn på den offentlige skolebespisning. Og da vi ikke ønsker, at det offentlige skal administrere flere af borgernes penge end højst nødvendigt, mener vi, at opgaven skal begrænses; men så siger vi til gengæld, at det vil blive muligt derved at yde en mere effektiv hjælp til dem, som virkelig trænger, nemlig ældre medborgere og invalidepensionister, som ikke er i stand til at finde normal beskæftigelse. Der er altså god logik i vore standpunkter, og derfor burde det heller ikke komme overraskende for den højtærede socialminister, hvilket den højtærede socialminister gav udtryk for ved første behandling, at oppositionen tillader sig at arbejde for sine synspunkter her i tinget.

Efter at regeringsforslaget er blevet skrevet om, er vi altså blevet enige i udvalget. Den vigtigste principielle ændring går ud på, at